

هر موقع آب نوشیدی، بگو یا حسین

امام صادق علیه السلام می فرمایند: هیچ کس نیست که آب بنوشد و از حسین علیه السلام و خاندانش یاد کند و بر کشنده اش، لعنت بفرستد، مگر این که خداوند، برایش صد هزار حسنه می نویسد و صد هزار گناه را از او می زداید و صد هزار درجه بر او می افزاید.

وَمَا مِنْ عَبْدٍ شَرِبَ الْمَاءَ فَذَكَرَ الْحُسَيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامَ وَ أَهْلَ بَيْتِهِ وَ لَعَنَ قَاتِلَهُ ، إِلَّا كَتَبَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ لَهُ مِئَّةَ أَلْفٍ حَسَنَةٍ ، وَ حَطَّ عَنْهُ مِئَةُ أَلْفٍ سَيِّئَةٍ ، وَ رَفَعَ لَهُ مِئَةُ أَلْفٍ دَرَجَةً . کامل الزیارات ص ۴۳۴ ح ۲۷۴۲

در روز عاشورا به دنبال کسب و کار نرو

به نقل از مالک جهنی، از امام باقر علیه السلام، در باره روز عاشورا :- اگر توانستی در پی بر آوردن حاجتی نروی، چرا که عاشورا، روز شومی است و حاجتی در آن، برآورده نمی شود، و اگر هم برآورده شود، برکتی ندارد و پیشرفتی نمی بیند. همچنین [در این روز]، برای خانهات چیزی را ذخیره نکن، که هر کس در روز عاشورا برای خانه اش چیزی ببندد، در اندوخته اش برکتی نخواهد بود و در خانواده اش نیز برکتی نخواهد بود.

عن مالك الجهني عن أبي جعفر الباقر عليه السلام في يوم عاشوراء :- فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ لَا تَنْتَشِرَ يَوْمَكَ فِي حَاجَةٍ فَأَفْعَلْ ، فَإِنَّهُ يَوْمٌ نَحِيسُ ، لَا تُقْضَى فِيهِ حَاجَةٌ ، وَإِنْ قُضِيَتْ لَمْ يُبَارَكْ لَهُ فِيهَا ، وَلَمْ يَزِرْ رُشْدًا ، وَلَا تَدْخِرَنَّ لِمَنْزِلِكَ شَيْئًا ، فَإِنَّهُ مِنْ أَدْحَرَ لِمَنْزِلِهِ شَيْئًا فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ لَمْ يُبَارَكْ لَهُ فِيمَا يَدْخِرُهُ ، وَلَا يُبَارَكْ لَهُ فِي أَهْلِهِ . کامل الزیارات : ص ۳۲۶ ح ۵۵۶

در روز عاشورا فقط عزاداری کن

به نقل از حسن بن فضال، از امام رضا علیه السلام :- هر کس در روز عاشورا، تلاش و کوشش برای بر آوردن نیازهایش را رها کند، خداوند، نیازهای دنیایی و آخرتی او را بر می آورد، و هر کس عاشورا، روز ماتم و اندوه و گریه اش باشد، خداوند قیامت را روز شادی و خوش حالی اش قرار می دهد و چشمش در بهشت، به ما روشن می شود.

عن الحسن بن فضال عن أبي الحسن علي بن موسى الرضا عليه السلام : مَنْ تَرَكَ السَّعْيَ فِي حَوَائِجِهِ يَوْمَ عَاشُورَاءَ قَضَى اللَّهُ لَهُ حَوَائِجَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ، وَمَنْ كَانَ يَوْمَ عَاشُورَاءَ يَوْمَ مُصِيبَتِهِ وَحُزْنِهِ وَبُكَائِهِ يَجْعَلُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَوْمَ فَرَجِهِ وَشُرُورِهِ ، وَقَرَّتْ بِنَا فِي الْجَنَانِ عَيْنُهُ . علل الشرائع : ص ۲۲۷ ح ۲

در روز عاشورا همراه با خانوادهات عزاداری کن

وقتی روز عاشورا می شود، به بیابان برو، یا روی بلندی خانه اش، با اشاره به امام حسین علیه السلام سلام کند و با جدیت، بر قاتلش نفرین کند و پس از آن، دو رکعت نماز بگزارد. این کار را نزدیک ظهر، قبل از اذان، انجام دهد. آن گاه بر حسین علیه السلام مرثیه بسراید و بگیرد و سفارش کند کسانی که در خانه اش هستند، بر حسین علیه السلام گریه کنند و با ناله کردن بر حسین علیه السلام، در خانه اش ماتم بر پا کند و با هم برای گریستن، هم صدا شوند.

إِذَا كَانَ ذَلِكَ الْيَوْمَ بَرَزَ إِلَى الصَّحْرَاءِ أَوْ صَعِدَ سَطْحًا مُرْتَفِعًا فِي دَارِهِ ، وَأَوْمَأَ إِلَيْهِ بِالسَّلَامِ ، وَاجْتَهَدَ عَلَى قَاتِلِهِ بِاللُّدْعَاءِ ، وَصَلَّى بَعْدَهُ رَكَعَتَيْنِ ، يَفْعَلُ ذَلِكَ فِي صَدْرِ النَّهَارِ قَبْلَ الزَّوَالِ ، ثُمَّ لَيَنْدُبُ الْحُسَيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامَ وَيَبْكِيهِ ، وَيَأْمُرُ مَنْ فِي دَارِهِ بِالْبُكَاءِ عَلَيْهِ ، وَيُقِيمُ فِي دَارِهِ مُصِيبَتَهُ بِإِظْهَارِ الْجَرْعِ عَلَيْهِ ، وَيَتَلَقَّوْنَ بِالْبُكَاءِ بَعْضُهُمْ بَعْضًا بِمُصَابِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامِ . علل الشرائع : ص ۲۲۷ ح ۲

چگونه به یکدیگر تسلیت بگوئیم؟

به نقل از مالک جُهَنی، در باره برپایی ماتم در روز عاشورا برای امام حسین علیه السلام :- [به امام باقر علیه السلام] گفتم : چگونه برخی به یکدیگر تسلیت بگویند؟
فرمود: «[چنین] می گویند: خداوند، پاداش‌های ما را بر سوگواری حسین علیه السلام بزرگ گرداند و ما و شما را همراه با ولیّ خودش، مهدیِ خاندان محمد صلی الله علیه و آله، از خونخواهان حسین علیه السلام قرار دهد.

عن مالك الجهني عن أبي جعفر الباقر عليه السلام في إقامة المأتم في يوم عاشوراء للإمام الحسين عليه السلام :- قُلْتُ: فَكَيْفَ يُعَزِّي بَعْضُهُمْ بَعْضًا؟
قَالَ [عليه السلام] : يَقُولُونَ : عَظَّمَ اللَّهُ أَجُورَنَا بِمُصَابِنَا بِالْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ ، وَجَعَلَنَا وَإِيَّاكُمْ مِنَ الطَّالِبِينَ بِثَأْرِهِ مَعَ وَلِيِّهِ الْإِمَامِ الْمَهْدِيِّ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ. كامل الزيارات : ص ۳۲۶ ح ۵۵۶

در روز عاشوراء چه لباسی بپوشم؟

عبدالله بن سنان به نقل از امام صادق علیه السلام: ای عبدالله بن سنان! بهترین کاری که در این روز انجام می دهی، این است که در پی جامه تمیز باشی و آن را بیوشی و تسلب کنی. .
گفتم : تسلب ، یعنی چه؟
فرمود: «[یعنی] خود را به شکل ماتم زدگان درآوری (دکمه هایت را باز کنی و آستین‌هایت را بالا بزنی)

يَا عَبْدَ اللَّهِ بْنَ سِنَانٍ ، إِنَّ أَفْضَلَ مَا تَأْتِي بِهِ فِي هَذَا الْيَوْمِ أَنْ تَعِمِدَ إِلَى ثِيَابٍ طَاهِرَةٍ فَتَلْبَسَهَا وَتَتَسَلَّبَ ۖ ۵ ، قُلْتُ : وَمَا التَّسَلُّبُ؟
قَالَ : تُحَلِّلُ أَزْرَاكَ ، وَتُكْشِفُ عَنْ ذِرَاعَيْكَ كَهَيْئَةِ أَصْحَابِ الْمَصَائِبِ ، مصباح المتعبد : ص ۷۸۲

ثواب غمگین بودن در غم اهل‌البیت علیهم‌السلام

نفس فرد غمگین، که به خاطر ستم بر ما، غصه دار است، تسبیح است و اندوهش برای کار ما، عبادت به شمار می رود.

نَفْسُ الْمَهْمُومِ لَنَا الْمُغْتَمُّ لُظْلِمْنَا تَسْبِيحٌ ، وَهَمُّهُ لَأَمْرِنَا عِبَادَةٌ. الكافي : ج ۲ ص ۲۲۶ ح ۱۶

دعای امام حسین علیه‌السلام در حق گریه‌کنندگان

امام صادق علیه‌السلام: حسین علیه السلام به زائرانش نظر می‌اندازد - و او به حال آنها و به نام پدرانشان و درجاتشان و جایگاهشان در پیشگاه خداوند، داناتر است از هر يك از شما به حال فرزندش و آنچه در خانه اش هست - و گریه کننده‌اش را می‌بیند و برایش از سر رحمت، درخواست آمرزش می‌کند و از پدرانش علیهم السلام می‌خواهد که برای او درخواست آمرزش کنند و می‌فرماید: «ای گریه کننده! اگر آنچه را که برایت فراهم شده، می‌دانستی، خوش حالی ات بیش از بی‌تابی‌ات بود».

إِنَّهُ [أَيُّ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ] لَيَنْظُرُ إِلَى زُورَارِهِ ، وَهُوَ أَعْرَفُ بِهِمْ ، وَبِأَسْمَاءِ آبَائِهِمْ وَبِدَرَجَاتِهِمْ ، وَيَمْنَزِلْتِهِمْ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ أَحَدِكُمْ بَوْلَدِهِ وَمَا فِي رَحْلِهِ ، وَإِنَّهُ لَيَرَى مَنْ يَبْكِيهِ ، فَيَسْتَغْفِرُ لَهُ رَحْمَةً لَهُ ، وَيَسْأَلُ أَبَاهُ الْإِسْتِغْفَارَ لَهُ .
وَيَقُولُ : لَوْ تَعَلَّمْتُ أَيُّهَا الْبَاكِي مَا أَعَدَّ لَكَ لَفَرِحْتَ أَكْثَرَ مِمَّا جَزَعْتَ . كامل الزيارات : ص ٥٤٤ ح ٨٣٠

ناله‌های امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف در سوگ جدشان

در زیارت ناحیه مقدسه از زبان امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف: اکنون که روزگار، مرا عقب آورده و تقدیر، مرا از یاری دادن به تو باز داشته و نبوده‌ام تا با جنگجویان با تو، بجنگم و در برابر برافرازدگان پرچم دشمنی با تو، بایستم، پس هر صبح و شام بر تو می‌نالم و به جای اشک، از دیده خون می‌افشایم، از سر حسرت و تأسف بر تو و آفسوس خوردن بر گرفتاری‌هایی که به تو رسیده، تا آن گاه که از سوز مصیبت و غم فقدانت بمیرم.

فِي زِيَارَةِ النَّاحِيَةِ : فَلَمَّا أَخَّرْتَنِي الدَّهْرُ ، وَعَاقَنِي عَنْ نَصْرِكَ الْمَقْدُورُ ، وَلَمْ أَكُنْ لِمَنْ حَارَبَكَ مُحَارِبًا ، وَلِمَنْ نَصَبَ لَكَ الْعِدَاوَةَ مُنَاصِبًا ، فَلَأَنْدُبَنَّكَ صَبَاحًا وَمَسَاءً ، وَلَأَبْكِيَنَّ عَلَيْكَ بَدَلَ الدُّمُوعِ دَمًا ، حَسْرَةً عَلَيْكَ وَتَأْسُفًا عَلَى مَا دَهَاكَ وَتَلَهُّفًا ، حَتَّى أَمُوتَ بِلَوْعَةِ الْمُصَابِ ، وَغُصَّةِ الْإِكْتِيَابِ . كامل الزيارات : ص ٤٧٤ ح ٧٢٣

چرا در دهه اول محرم عزاداری می‌کنیم؟ با اینکه بعد از شهادت باید باید کرد.

سید بن طاووس در کتاب الإقبال می‌نویسد:
می‌گویم: ای بسا کسی چنین بگوید که: چه خوب است اندوهی را که از اول دهه محرم و قبل از زمان کشته شدن امام علیه السلام روا می‌دارند، پس از روز عاشورا و به منظور تجدید خاطره شهادت امام علیه السلام نیز داشته باشند.

پس می‌گویم: اول دهه، اندوه به خاطر نگرانی از وضعیتی است که برای او ایجاد شده است؛ ولی وقتی کشته شد - که دروذهای خدا بر او و خاندانش باد -، مشمول این سخن خدای متعال می‌شود: «و گمان مبر که کشته شدگان در راه خدا، مردگان‌اند؛ بلکه زندگان‌اند و در پیشگاه خدا، روزی داده می‌شوند و به آنچه خداوند از فضلش به آنها داده، خشنودند، و کسانی که پس از آنها هنوز به آنها نپیوسته‌اند، مرده می‌دهند که: بیمی بر آنان نیست و اندوهگین نمی‌شوند»، و هنگامی که آنها به خوش بختی شهادت، خوش حال شدند، سهیم شدن در خوش حالی آنان پس از کشته شدنشان، لازم است تا با آنان به خوش بختی نایل شویم.

الإقبال: أَقُولُ: وَلَعَلَّ قَائِلًا يَقُولُ: هَلَا كَانَ الْحُزْنُ الَّذِي يُعْمِلُونَهُ مِنْ أَوَّلِ عَشْرِ الْمُحَرَّمِ قَبْلَ وَقْعِ الْقَتْلِ ، يُعْمِلُونَهُ بَعْدَ يَوْمِ عَاشُورَاءَ لِأَجْلِ تَجَدُّدِ الْقَتْلِ .

فَأَقُولُ: إِنَّ أَوَّلَ الْعَشْرِ كَانَ الْحُزْنَ خَوْفًا مِمَّا جَرَتْ الْحَالُ عَلَيْهِ ، فَلَمَّا قُتِلَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ دَخَلَ تَحْتَ قَوْلِ اللَّهِ تَعَالَى: «وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُزَرِّقُونَ * فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ» ، فَلَمَّا صَارُوا فَرِحِينَ بِسَعَادَةِ الشَّهَادَةِ وَجَبَ الْمُشَارَكَةُ لَهُمْ فِي الشُّرُورِ بَعْدَ الْقَتْلِ لِنَظَرِ مَعَهُمْ بِالسَّعَادَةِ. الإقبال: ج ٣ ص ٩٠

عرض سلام و ارادت امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف به عموی گرامیشان حضرت عباس علیه السلام

در زیارت ناحیه مقدسه: سلام بر ابوالفضل عباس، فرزند امیر مؤمنان؛ از خود در گذرنده با جان برای برادر، برگیرنده از دیروزش برای فردایش، فدایی او، نگهدارنده، کوشنده برای رساندن آب به او، و کسی که دست هایش بُریده شد! خداوند، قاتلانش یزید بن رقاد حیتی و حکیم بن طفیل طایی را لعنت کند!

في زيارة الناحية: السَّلامُ عَلَى أَبِي الْفَضْلِ الْعَبَّاسِ بْنِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، الْمُؤَاسِي أَخَاهُ بِنَفْسِهِ، الْآخِذِ لِعَدِهِ مِنْ أَمْسِهِ، الْفَادِي لَهُ الْوَاقِي، السَّاعِي إِلَيْهِ بِمَائِهِ، الْمَقْطُوعَةِ يَدَاهُ، لَعَنَ اللَّهُ قَاتِلَيْهِ يَزِيدَ بْنَ الرُّقَادِ الْحِثِّيَّ وَحَكِيمَ بْنَ الطُّفَيْلِ الطَّائِيَّ. مصباح الزائر: ص ۲۷۹

توصیف حضرت عباس علیه السلام از زبان امام سجاد علیه السلام

خداوند، عباس را رحمت کند! بی هیچ تردیدی، ایثار کرد و آزمایش [نیکویی] شد و خود را فدای برادرش کرد تا آن که دستانش قطع شد و خداوند عز و جل به جای آنها، دو بال برایش قرار داد که با آنها، همراه فرشتگان در بهشت، پرواز می کند، همان گونه که برای جعفر بن ابی طالب، قرار داد. عباس علیه السلام، نزد خداوند - تبارک و تعالی - منزلتی دارد که همه شهیدان در روز قیامت، به آن، رشک می برند

رَحِمَ اللَّهُ الْعَبَّاسَ! فَلَقَدْ آثَرَ وَأَبْلَى وَفَدَى أَخَاهُ بِنَفْسِهِ حَتَّى قُطِعَتْ يَدَاهُ، فَأَبْدَلَهُ اللَّهُ عِزَّ وَجَلَّ بِهِمَا جَنَاحَيْنِ يَطِيرُ بِهِمَا مَعَ الْمَلَائِكَةِ فِي الْجَنَّةِ، كَمَا جَعَلَ لَجَعْفَرِ بْنِ أَبِي طَالِبٍ، وَإِنَّ لِلْعَبَّاسِ عِنْدَ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى مَنَزِلَةً مَنَزِلَةً يَغِيْطُهَا بِهَا جَمِيعُ الشَّهَدَاءِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ. الأُمَالِي لِلصَّدُوقِ: ص ۵۴۷ ح ۷۳۱،

توصیف حضرت عباس علیه السلام از زبان امام سجاد علیه السلام

آن گاه حسین علیه السلام، دشمن را به نبرد تن به تن فرا خواند و همه کسانی را که به جنگش می آمدند، از میان بر می داشت تا آن جا که تعداد فراوانی از آنها را گشت و در این حال، می فرمود: «مرگ، از ننگ، بهتر است و ننگ، از ورود به آتش».

یکی از راویان می گوید: به خدا سوگند، تا کنون شکست خورده ای را ندیده بودم که فرزندان و خاندان و یارانش کشته شده باشند؛ اما این گونه استوار و پُر دل مانده باشد. پیادگان، بر او یورش می بردند و او هم بر آنان، یورش می بُرد و آنان، مانند فرار بُزها به هنگام حمله گرگ، از هم شکافته می شدند.

او بر آنان، حمله می بُرد و در حالی که آنان، بالغ بر سی هزار نفر بودند، از پیش پای او، مانند ملخ های پراکنده، می گریختند و او، دوباره به جای خویش، باز می گشت و می گفت: «هیچ نیرو و توانی، جز از جانب خداوند و الامرته بزرگ، نیست».

ثُمَّ إِنَّ الْحُسَيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامَ دَعَا النَّاسَ إِلَى الْبِرَازِ ، فَلَمْ يَزَلْ يَقْتُلُ كُلَّ مَنْ بَرَزَ إِلَيْهِ ، حَتَّى قَتَلَ مَقْتَلَةً عَظِيمَةً ، وَهُوَ فِي ذَلِكَ يَقُولُ :

الْقَتْلُ أَوْلَى مِنْ رُكُوبِ الْعَارِ وَالْعَارِ أَوْلَى مِنْ دُخُولِ النَّارِ
قَالَ بَعْضُ الرُّوَاةِ : وَاللَّهِ مَا رَأَيْتُ مَكْثُورًا قَطُّ ، قَدْ قُتِلَ وَلَدُهُ ، وَأَهْلُ بَيْتِهِ وَأَصْحَابُهُ ، أَرْبَطَ جَأَشًا مِنْهُ ، وَإِنَّ الرِّجَالَ كَانَتْ لَتَشُدُّ عَلَيْهِ فَيَشُدُّ عَلَيْهَا بِسَيْفِهِ ، فَتَنكشِفُ عَنْهُ انكِشَافَ الْمِعْزَى إِذَا شَدَّ فِيهَا الذَّنْبُ ، وَلَقَدْ كَانَ يَحْمِلُ فِيهِمْ وَقَدْ تَكَمَّلُوا ثَلَاثِينَ أَلْفًا ، فَيُهْزَمُونَ بَيْنَ يَدَيْهِ كَأَنَّهُمُ الْجَرَادُ الْمُنْتَشِرُ ، ثُمَّ يَرْجِعُ إِلَى مَرْكَزِهِ وَهُوَ يَقُولُ : لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ . . الأُمَالِي لِلصَّدُوقِ: ص ٥٤٧ ح ٧٣١